

ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם מוקדש לרפואת הרב מרדכי בן שרה מאשה

מחזירים לנו את השבויים בפעימות. השבויים שכל כך התפללנו עליהם, שעשו עצרות וכנסים והפרשות חלה וקבלות ומה לא בשבילים. הם חוזרים לנו טיפין טיפין. איזו שמחה לא תתואר זו. התגשמות התקוות והמשאלות. כמה ניצוצות של הנשמה שלנו עוד שבויים בין הקליפות, אסורים שם. כשעוברים על דברים אסורים, נופלים חלקי הנפש שלנו והופכים להיות אסורים בקליפות, ואז חשוך לנו ועצוב לנו וריק לנו. "מתיר אסורים", כמה שמחה תהיה לנו שאותם ניצוצות יותרו ממאסרם ויחזרו אלינו מהקליפות, כמה זה יאיר לנו את החיים, וישמח אותנו.

כשהכל יתוקן הם יחזרו אלינו, יחזרו אלינו כל הניצוצות האבודים שאנחנו מחפשות אותם כל כך בחיים. מחפשות עם מה להאיר את המקומות החשוכים שלנו. מחפשות ערך, משהו שירומם אותנו. ייתן לנו ערך לחיים, ערך למה שאנחנו עושות, ערך למה שאנחנו שיכניס שמחה ואור בחיים שלנו. אור עליון, אור ה', רוצות להרגיש אותו אבל אין לו איפה לשכון, חסר לו משכן להיות בו. כשהיה המשכן במדבר היה אור ה' היה שוכן במחנה, מאיר לכולם, לגדולים ולקטנים בשווה. מאיר את מעשיהם, מאיר את ליבם, משמח אותם.

ככה כתוב בזוהר הקדוש בפרשת תרומה, הפרשה שלנו:

"הַמִּשְׁכָּן שֶׁעָשָׂה מֹשֶׁה בְּמִדְבַר הַהַר הַזֶּה לְאֶרֶץ, בְּאוֹתוֹ יוֹם הִוָּקַם מִשְׁכָּן אַחֵר עִמּוֹ לְמַעַלָּה, כְּמוֹ שֶׁבְּאֶרְוֵה שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ט) 'הִוָּקַם הַמִּשְׁכָּן'. הַמִּשְׁכָּן, מִשְׁכָּן אַחֵר שֶׁהִוָּקַם עִמּוֹ, וְזֶה מִשְׁכָּן הַנֶּעַר מִטְטְרוֹ, וְלֹא יוֹתֵר. כִּשְׁנֵבְנָה בֵּית רֵאשׁוֹן, בֵּית רֵאשׁוֹן אַחֵר נִבְנָה עִמּוֹ, וְהִתְקַיַּם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְהָאֵיר לְכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהִתְבַּשֵּׁם הָעוֹלָם, וְנִפְתְּחוּ כָּל הַמִּשְׁקוּפִים הָעֲלִיוֹנִים לְהָאֵיר, וְלֹא הִיְתָה שְׂמֵחָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם. אִזּוֹ פְתִיחוּ עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים וְאָמְרוּ שִׁירָה"

המשכן הכניס שמחה לכל העולמות, כי הוא היה בנוי במתכונת כל העולמות והאיר להם. כך כתוב בזוהר הקדוש, והוא גם נבנה בתבנית איברי האדם, כל הכלים, הכל כנגד איברי האדם. המזבח, ארון הקודש, הבדים, שלחן לחם הפנים, מזבח הקטורת, הכרובים הכל, בהכל יש סודות עליונים. הכל נגד העולמות העליונים וגם נגד איברי האדם. שהאדם שרוצה להתקדש ולהכניס את אור ה' אליו יוכל לעשות את זה, כי הכל כבר בנוי זה כנגד זה מול המשכן וכליו.

כמו שאומר "אל תחשבו שתכלית כוונתי הוא עשיית המקדש החיצוני. אלא תדעו שכל תכלית רצוני בתבנית המשכן וכל כליו. רק לרמז לכם שממנו תראו וכן תעשו אתם את עצמיכם שתהיו אתם במעשיכם הרצויים כתבנית המשכן וכליו. כולם קדושים ראויים ומוכנים להשרות שכינתי בתוכם ממש".

אני רוצה להכניס את האור אליכם ממש, רוצה שתהיו שמחים, תהיו מוארים. זה הכוונה ב"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ככה כתוב בפרשה, אם יעשו לי מקדש או משכן אני אשכון בתוכם. איך מדגיש האלשיך הקדוש "ושכנתי בתוכו" לא נאמר אלא "ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד.

בקודש הקודשים שבמשכן יש את ארון הברית ובתוכו שני לוחות הברית, ומעל הארון סככו שני הכרובים, קדש קדשים. אבל בפרשת בראשית ראינו הפוך. ראינו שאחרי שאדם הראשון גרש מגן עדן הקב"ה שם שם כרובים שישמרו את הכניסה חזרה. "וישכן מקדם לגן עדן את הכרובים וכו' לשמור את דרך עץ החיים". הכרובים האלה, אומר שם רש"י, היו מלאכי חבלה. אז מה זה הכרובים, מלאכים קדושים או מלאכי חבלה? כתוב בתיקוני זוהר (יח') ששני

הכרובים הם כנגד שני העיניים. אם הם עם פניהם לפרוכת הם קודש קדשים ואם הם פונים החוצה, לרחוב, לכל מקום שהעיניים נחות שם, הם מלאכי חבלה.

כי תיקון הראיה מקדש את האדם. בפרוכת היה רקום מצד אחד נשר מצד שני אריה. הנשר הוא גם כנגד הראיה, מגביה עוף וממרום רואה את הכל והאריה אותיות ראה. מי שרוצה להתקדש צריך לשים מסך, פרוכת, על הדברים שהוא מסתכל עליהם. זה בעיקר לגברים, אבל גם לנו נשים זה חשוב, כי העיניים הם פתחים, כמו ארובות, שדרך יכולה להכנס קדושה או קליפות.

עוד התקדשות בראיה זה איך אנחנו מסתכלים על הזולת. בעין טובה או בעין צרה. אתן יודעות בזמן בית המקדש מי שהיה מדבר לשון הרע היה מצטרע. כל הגוף שלו היה מתמלא נגעים, והוא היה צריך לעזוב את הבית שלו, את הילדים, המשפחה, העבודה, לשבת מחוץ למחנה. אבל לא רק בעל לשון הרע היה מצטרע גם בעל עין צרה. גם מי שהיתה לו עין צרה על החבר שלו הצטרע והיה צריך לעזוב את המחנה. אם אתה לא מסוגל לשמור את הפה שלך לא לדבר דיבורים רעים על אחרים, ולא מסוגל לשמור את ההסתכלות שלך, להסתכל בעין טובה על אחרים, לך, צא מחוץ למחנה, אל תהיה כמו תפוח רקוב שמרקיב את כולם, לך.

אי אפשר שהאור יאיר בנו כשהלב כולו מלא במחשבות רעות על אחרים. כשאנחנו חושבים על 'אדם מואר' איך אנחנו מתארים אותו לעצמנו, עם איזה מחשבות מסתובבות לו בראש על העולם, טובות או רעות? "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", תקדשו את המחשבות להיות טובות, את הראיות להיות טהורות, ואז אני אוכל להאיר לכם, כשהלב בפנים יהיה נקי, אני אוכל להאיר ולשכון.

כל אחד יכול לעשות מעצמו משכן לשכינה, להאיר את המשכן שלו, אבל את המשכן הכללי לא כל ישראל יכלו לעשות, זה בלתי אפשרי שכולם יבנו בניין אחד. יש מי שבונה, בצלאל בונה את כלי המשכן, ניתנה לו תבונה אלקית לדעת לבנות את כלי המשכן, לפי ההוראות שקיבל ממשה רבינו. אבל לכולם יכול להיות חלק אמיתי בבניין על ידי התרומה שהם נותנים, **"דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי"**. התרומות באות מכל בני ישראל שרצו לקחת חלק וזה היה כולם, ומכולם ביחד נבנה המשכן. כשכולם נותנים את התרומה לבניין המשכן, לכולם יש חלק בזה נקרא שכולם עושים את המקדש, ככה כולם משותפים בבניין המשכן.

למה כתוב "ויקחו לי תרומה", היה צריך להיות כתוב ויתנו לי תרומה, לא? כי בעצם אנחנו לא נותנים לקב"ה, **"רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר תן לו משלו, כי אתה ושלך - שלו. וכן בדוד הוא אומר 'כי ממך הכל - ומידך נתנו לך' (אבות ג, ז).** הכל ממנו, כל מה שיש לנו בחיים, כל המתנות, וכשהוא אומר לנו לתת, אנחנו לא עושים לו טובה, עושים רק לעצמנו. זה לנו יהיה חלק במשכן, לנו תהיה האפשרות שהוא יאיר בנו. על זה אמרו חז"ל "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית". בא לך עני דופק בדלת מבקש צדקה. אם אתה חושב "אוף, עד לפה הם הגיעו, הקבצנים האלה, יאללה שיכלו לעבוד, מה הם רוצים ממני", אתה לא מבין שבזאת עולם שלח לך ספיישל הביתה מתנה, הוא שלח לך את העני הזה. ויותר מהצדקה שאתה נותן לו הוא מזכה אותך, כי "צדקה תציל ממוות", הצדקה הזאת מצילה ממוות, כמה סיפורים יש בזוהר הקדוש על צדקה שהצילה ממוות.

יש סיפור בגמרא על שמואל שישב עם אבלט, חכם גוי רואה בכוכבים, שניהם ראו יהודי אחד שהולך לעבודה. הגוי ראה בכוכבים שהוא ימות אותו יום, הוא לא יחזור, נחש יכיש אותו. שמואל אמר אם הוא יהודי הוא יחזור "ישראל מעל המזל". אח"כ הם ראו את היהודי חוזר, הסתגלו בסל שלו וראו שם נחש, שאלו אותו, מה עשית היום? הסתבר שכל יום היה אחד מהם אוסף את הלחם מכולם ומחלק בשווה לכולם. אותו יום זה היה תורו ואחד מהם לא הביא לחם, אז

כשהוא הגיע אליו עשה את עצמו כאילו הוא לוקח ממנו לחם והמשיך הלאה כדי שלא יתבייש. הציל אותו מבושות וגם חילק לו אח"כ לחם כשחילק לכולם. מסתבר שהצדקה הזאת הצילה אותו מהכשת הנחש.

אז מי עשה עם מי יותר? ההוא שנתן את הצדקה או העני שהציל אותו בזה? זה ההסתכלות הנכונה, הסתכלות אמונית, שאנחנו צריכים לסגל לעצמנו. זה לא הקבצן שדפק מעצבן, הפוך הוא נשלח משמים לזכות אותנו, למתק מעלינו את הדינם, אם אנחנו זוכים אנחנו נותנים לו.

בנות יקרות שנזכה להתקדש, לקדש את העיניים את הראיה ואת המחשבות לזכות לתת צדקה ולבנות את המקדש הפנימי!

"ולקחו לי תרומה" - לזכות להתחבר למשכן דרך [קופת החסד](#)